

Arrest

nr. 77 987 van 23 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 september 2009 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Op 28 januari 2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) omdat Griekenland in het kader van de Dublin-II-verordening verantwoordelijk was bevonden voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Deze beslissing werd op 1 maart 2011 ingetrokken ten gevolge van het arrest van het Europees Hof voor Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak M.S.S. t. België.

1.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 30 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 20 september 2011.

1.4. Op 15 december 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en zestien jaar oud te zijn. U bent een soennitische Pashtoun. U bent afkomstig uit het dorp Qazi Khail, dat volgens uw verklaringen gelegen is in het district Koratas (= Mahmud Raqi), het centrum van de provincie Kapisa. U bent nooit naar school geweest en hebt nooit gewerkt, omdat u als kind van het dak bent gevallen en daardoor last had aan uw hoofd. U verklaart dat uw vader, N(...) H(...), al vóór uw geboorte actief was bij "Jamiat-e-Islami". U verklaart dat uw vader bij "Jamiat-e-Islami" werkzaam was als chauffeur bij commandant Farouq, een grote commandant. U verklaart dat "Jamiat-e-Islami" en "Hezb-e-Islami" vijanden waren. Op een dag werd er op uw broer geschoten, maar hij werd niet geraakt. Van dit incident hebben jullie toen aangifte gedaan bij de politie. Ongeveer zeven maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd uw broer, A(...), doodgeschoten door iemand van "Hezb-e-Islami". Jullie gingen naar het districtshuis en deden hiervan opnieuw aangifte. "Hezb-e-Islami" bedreigde ook uw vader. Hij moest commandant F(...) aan hen uitleveren, maar hij weigerde dat. Uw huis werd daarom aangevallen door "Hezb-e-Islami". Na de aanval op uw huis is uw vader verdwenen. U weet niet of ze hem hebben meegenomen of vermoord. U verklaart dat uw vader tot op de dag van zijn verdwijning actief was bij "Jamiat-e-Islami". Op het moment van de aanval was u niet thuis. U verbleef bij uw oom in Kortak, in Kapisa. De ochtend na de aanval kwam uw moeder u daar opzoeken om te vertellen wat er gebeurd was. U keerde niet meer terug naar huis uit vrees voor uw leven en één week nadat het huis werd aangevallen verliet u Afghanistan. U verliet Afghanistan drie jaar geleden in de maand aqrab (periode 21 oktober tot 21 november) of jaddi (periode 21 december – 21 januari) 2008. U reisde per vliegtuig van Afghanistan naar Iran. U reisde verder naar Turkije en Griekenland, waar op 8 januari 2009 uw vingerafdrukken werden afgenomen. Via Italië kwam u na een reis van negentien maanden uiteindelijk aan in België op 15 september 2009, waar u diezelfde dag nog asiel aanvraagde. Sinds ongeveer een jaar hebt u ook geen contact meer met uw moeder.

Ter staving van uw vluchtrelaas legt u een taskara (Afghaanse identiteitskaart) voor.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of wegens een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, uw land van herkomst te hebben verlaten. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u blijkbaar vasthoudt aan uw minderjarigheid (CGVS, p. 4). Uit het administratieve dossier blijkt echter dat u op datum van 6 oktober 2009 met een redelijke wetenschappelijke zekerheid een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar een minimumleeftijd is. Waarschijnlijk ligt uw leeftijd zelfs nog hoger. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat, zelfs na het voorleggen van een taskara op 29 januari 2010 waaruit uw minderjarigheid moet blijken, de resultaten van het wetenschappelijke leeftijdsonderzoek niet kunnen worden betwist, gezien de te grote afwijking in leeftijd tussen de medische test en het voorgelegde identiteitsdocument. Gezien uw beweerde minderjarigheid niet geloofwaardig is, kan dan ook worden verwacht dat u over uw asielrelaas duidelijke, coherente en volledige verklaringen kan afleggen.

Uw relaas bevat echter diverse oppervlakkige, vage en weinig doorleefde verklaringen waardoor de geloofwaardigheid ervan op de helling komt te staan. U verklaart dat uw vader achttien of twintig jaar gewerkt heeft voor "Jamiat-e-Islami". Hij was er werkzaam als chauffeur voor commandant F(...) (CGVS, p. 7). Uw kennis over de partij "Jamiat-e-Islami", waarvoor uw vader zoveel jaren heeft gewerkt is echter zeer beperkt. Zo verklaart u spontaan dat "Jamiat-e-Islami" en "Hezb-e-Islami" tegen elkaar vechten, maar heeft u er geen idee van waarom zij precies met elkaar vechten of hoe het conflict tussen de partijen is ontstaan. U verklaart enkel vaag dat ze hun land willen kapot maken (CGVS p. 15). Als u daarop gevraagd wordt welke van de twee partijen de macht had in uw district toen u Afghanistan verliet, verklaart u dat dit "Hezb-e-Islami" was. Als daarna gepeild wordt naar de groepering die het sterkst staat in uw regio verklaart u dat zowel "Jamiat-e-Islami" als "Hezb-e-Islami" claimen de sterkste te zijn en dat u het dus ook niet kan weten (CGVS, p. 15). U weet wel correct dat Ustad Rabbani aan het hoofd stond van "Jamiaat-e-Islami" toen uw vader werkzaam was voor de partij (CGVS, p. 7). U kunt echter geen enkele andere persoon noemen die aangesloten zou zijn bij "Jamiat-e-Islami". Dit is

bijzonder merkwaardig. Er moeten immers ongetwijfeld nog meer mensen in uw directe omgeving geweest zijn, die zoals uw vader in dienst waren bij "Jamiat-e-Islami". Ook verklaart u geen enkele naam te kennen van personen die aangesloten zijn bij "Hezb-e-Islami" (CGVS, p. 21).

Uw verklaringen over de werkgever van uw vader, commandant F(...), blijven ook zeer vaag. Als u wordt gevraagd naar de functie van commandant F(...), verklaart u enkel dat hij een zeer grote commandant was en dat hij misschien tegen de taliban was. Ook weet u niet waar uw vader de commandant precies overal naartoe moest brengen (CGVS, p. 18). Dat u zo goed als geen concrete informatie kan geven over de partij waar uw vader bijna twintig jaar voor gewerkt heeft, doet dan ook twifelen aan uw verklaringen betreffende de werkzaamheden van uw vader. U vergoelijkt uw gebrek aan kennis door te stellen dat uw vader enkel maar chauffeur was en u zelf niet bij "Jamiat-e-Islami" werkte. U was ziek en bleef thuis. Uw vader zou u ook nooit iets verteld hebben over zijn werkzaamheden, wat weinig geloofwaardig is (CGVS, p. 18, 21). Gezien u zijn zoon was zal hij ongetwijfeld hebben geprobeerd om u ervan te overtuigen in zijn voetstappen te volgen. U geeft een onvoldoende verklaring voor uw gebrek aan algemene kennis over beide politieke partijen, en dan voornamelijk over de partij waarvoor uw vader werkte. Zowel "Jamiaat-e-Islami" als "Hezb-e-Islami" overheersen immers al jarenlang het dagelijkse leven van de Afghaanse burgers in Kapisa. Daarbij, u verklaarde eerder dat u naar de radio luisterde in Afghanistan en gaf u zelfs aan ook naar lokale radiozenders van Kapisa geluisterd te hebben (CGVS, p. 6). U moet dus ongetwijfeld zaken hieromtrent hebben opgevangen. Daarnaast vormden uw vaders werkzaamheden de directe aanleiding voor uw vlucht uit Afghanistan. Door zijn banden met "Jamiat-e-Islami" kreeg uw vader immers problemen met "Hezb-e-Islami" en werd uw broer vermoord (CGVS, p. 17). Gezien het conflict tussen deze twee partijen de kern van uw vluchtrelaas uitmaakt, mag dan ook worden aangenomen dat de conflicten tussen beide partijen uw interesse zouden gewekt hebben en dit tot uiting zou komen in concrete kennis hierover. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook in sterke mate de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u niet alleen over de werkzaamheden van uw vader voor "Jamiat-e-Islami" op de vlakte blijft, maar ook over de concrete aanleiding tot het recente conflict van uw vader met "Hezb-e-Islami". Zo verklaart u dat uw vader bij "Jamiat-e-Islami" was en dat zij vijanden waren met "iemand" van "Hezb-e-Islami". Wie die persoon precies was met wie uw vader dan problemen zou gehad hebben weet u niet. Uw vader vertelde u immers nooit iets (CGVS p. 18). Als u daarop gevraagd wordt hoe u dan wist dat uw vader problemen had met "Hezb-e-Islami", verklaart u dat u het na de dood van uw broer te weten kwam. Wat eigenlijk geen antwoord is op de vraag "hoe" u het te weten kwam. De vraag wordt opnieuw gesteld en dan verklaart u dat u uw vader via de telefoon werd gewaarschuwd. "Hezb-e-Islami" wou commandant Farouq, maar uw vader wou hem niet uitleveren aan hen (CGVS, p. 18). Dit wijst er op dat u toch hier en daar zaken zou hebben opgevangen. Als u later echter opnieuw gevraagd wordt waarom uw broer werd gedood en nadien uw huis werd aangevallen door "Hezb-e-Islami", beantwoordt u deze vragen steeds opnieuw door louter te stellen "dat het vijanden waren" (CGVS, p. 19, 21). Als u wordt gevraagd hoelang de conflicten tussen beide partijen al aan de gang zijn, verklaart u dat dit al jaren is. Het is dan ook opmerkelijk dat uw vader bijna twintig jaar lang zonder problemen als chauffeur voor een, volgens uw verklaringen grote commandant van "Jamiat-e-Islami" kon werken vooraleer "Hezb-e-Islami" hem zou gevraagd hebben de commandant uit te leveren. U verklaart immers dat de bedreigingen van "Hezb-e-Islami" aan het adres van uw vader ongeveer vier maand voor uw vertrek begonnen (CGVS, p. 19). Enkele maanden daarvoor was uw broer echter al vermoord, dus blijkbaar al vooraleer de bedreigingen tegen uw vader begonnen (CGVS, p. 18, 19). Het is dan ook merkwaardig dat u verklaart dat er tussen de dood van uw broer, zeven maanden voor uw vertrek, en de aanval op uw huis, één week voor uw vertrek, geen problemen zijn geweest (CGVS, p. 19). Als ze werkelijk uw vader bedreigden omdat hij de commandant niet aan hen uit wou leveren is het weinig geloofwaardig dat ze maanden zouden wachten vooraleer ze uw vader weer zouden lastig vallen. Opmerkelijk is ook dat u geen concreet antwoord geeft op de vraag wie of wat u concreet zou vrezen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. U verklaart: "waarom zou ik anders naar hier komen, ik had problemen en het tijd is om een toekomst op te bouwen". Als u dan nog eens gevraagd wordt wat u precies te vrezen heeft, antwoordt u enkel dat u problemen heeft (CGVS, p. 21). Bovenstaande antwoorden getuigen van een gebrek aan inspanning om het CGVS een duidelijk zicht te bieden op de problemen die u zou gekend hebben in Afghanistan en uw vrees bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Tot slot legt u geen enkel begin van bewijs voor betreffende de problemen die u in Afghanistan zou gekend hebben. Uw taskara is hierboven al besproken. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd gevoegd blijkt trouwens dat Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk in en zelfs buiten Afghanistan op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn. Veel valse Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben dan ook weinig bewijswaarde.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa, meer bepaald in het district Mahmood Raqi, te worden beoordeeld.

Bij evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. UNHCR wijst erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kapisa een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan" dd. 27/08/2010 updated 14/10/2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Wel is er een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan. In 2010 en 2011 was er een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers in bepaalde districten in het noorden van Afghanistan waar te nemen. UNAMA stelde medio 2010 vast dat de voorheen stabiele regio van het noordoosten een scherpe toename van AGE activiteiten kende met een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers tot gevolg. Deze tendens zette zich voort in 2011.

In het district Mahmood Raqi in de provincie Kapisa, waarvan u beweert afkomstig te zijn, worden slechts occasioneel incidenten gemeld. De situatie in dit district kan als relatief rustig worden omschreven. Door ANSO (Afghanistan NGO Safety Office) wordt de provincie beschouwd als een met 'lage onveiligheid'. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in uw regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mahmood Raqi actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 195, 196, 197, 198, 199 en 203 van het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status", de zorgvuldigheidsplicht, de artikelen 17§2 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van

de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de manifeste appreciatiefout, voert verzoeker aan dat hij nog heel jong is en volgens de test in oktober 2009 ook amper 18 had kunnen geweest, wat betekent dat hij op het moment van de feiten 17 jaar was en dus minderjarig was. Hij voegt hieraan toe dat hij als kind een baksteen op zijn hoofd kreeg, helemaal niet kan lezen en schrijven en moeite heeft met chronologie zoals moet blijken uit een voorbeeld uit het gehoor. Verzoeker stelt zich niet bezig te houden met het politieke leven en bovendien was zijn vader vaak weg voor zijn werk waardoor hij niet vaak met zijn zoon sprak en hem bovendien niet aanschouwde als een mogelijke opvolger. Verzoeker vraagt zich af of er wel voldoende communicatie bestond tussen hem en de tolk en meent dat er snel misverstanden kunnen ontstaan, waarin het volgens verzoeker de taak is van de dossierbehandelaar de antwoorden te controleren wanneer ze van mening is dat ze onlogisch klinken. Verzoeker verwijst naar een UNHCR rapport waarin UNHCR zich al ongerust heeft gemaakt over de afwijkingen waartoe het gebruik van objectieve informatie over de geloofwaardigheid van de asielzoekers te testen, zou kunnen leiden. Voorts verwijst hij naar een hoorzitting van UNHCR en BCHV die de beoordeling van de geloofwaardigheid van de asielzoekers door het CGVS evenals de beperkte onderzoeksbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in vraag stellen. Onder verwijzing naar een arrest van de Raad van State stelt verzoeker dat het CGVS een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden. Hij meent dat zijn verklaringen over de partijen Jamiat-e-Islami en Hezb-e-Islami niet worden tegengesproken door de algemene informatie en verwijst wat betreft zijn kennis over commandant F. naar zijn ziekte en het weinige contact dat hij met zijn vader onderhield. Volgens verzoeker is het exacte lid van de partij die commandant F. wou uitgeleverd zien niet bij naam gekend en is het genoeg om te zeggen dat de vijanden van zijn familie hem lastigvallen. Aan de hand van zijn verklaringen stelt verzoeker vast dat er onduidelijkheid heerst en dat hij de vragen niet begrepen had. Naar zijn oordeel had verwerende partij toepassing moeten maken van artikel 17§2 van het KB om een beter zicht te hebben op de situatie. Verzoeker betoogt dat er geen overeenkomende definitie van bedreigingen is tussen hem en verwerende partij maar benadrukt dat de druk wel hoog was in de zeven maanden tussen de moord op de broer en de aanval op het huis. Hij verduidelijkt voorts dat hij de leden van Hezb-e-Islami vreest die aan zijn vader vroegen om de commandant F. uit te leveren en meent dat hij hierover duidelijk genoeg is geweest aangezien zijn broer werd vermoord en zijn huis werd aangevallen. Ten slotte is verzoeker van oordeel dat tegenpartij zorgvuldiger had moeten omgaan bij de beoordeling van het relaas gezien zijn profiel en de informatie van UNHCR in zijn Eligibility Guidelines waaruit blijkt dat er risicogroepen zijn waar verzoeker meent deel van uit te maken. Verzoeker besluit dat de door verwerende partij aangehaalde argumenten niet van dien aard zijn dat men het asielstatuut weigert te erkennen en verwijst naar paragraaf 203 van het Handbook on Procedure over het voordeel van de twijfel.

Er worden geen nieuwe stukken aan het verzoekschrift toegevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) dient te worden opgemerkt dat hij vasthoudt aan zijn minderjarigheid terwijl de resultaten van het wetenschappelijke leeftijdsonderzoek niet kunnen worden betwist gelet op de te grote afwijking in leeftijd tussen de medische test en het voorgelegde identiteitsdocument, en bijgevolg kan worden verwacht dat hij over zijn asielrelaas duidelijke, coherente en volledige verklaringen kan afleggen, (ii) zijn relaas diverse oppervlakkige, vage en weinig doorleefde verklaringen bevat en zijn kennis over de partij Jamiat-e-Islami waarvoor zijn vader zoveel jaren heeft gewerkt zeer beperkt is, waardoor de geloofwaardigheid ervan op de helling komt te staan, (iii) zijn verklaringen over de werkgever van zijn vader, commandant F., zeer vaag blijven en hij zo goed als geen concrete informatie kan geven over de partij waarvoor zijn vader bijna twintig jaar gewerkt heeft, (iv) moet worden vastgesteld dat hij ook over de concrete aanleiding tot het recente conflict van zijn vader met Hezb-e-Islami op de vlakte blijft en enerzijds verklaart dat het conflict tussen beide partijen reeds jaren aan de gang is maar anderzijds zijn vader bijna twintig jaar lang zonder problemen als chauffeur voor een grote commandant kon werken vooraleer Hezb-e-Islami hem zou gevraagd hebben de commandant uit te leveren, (v) het ook merkwaardig is dat hij verklaart dat er tussen de dood van zijn broer, zeven maanden voor zijn vertrek en de aanval op zijn huis, een week voor vertrek, geen problemen zijn geweest, (vi) verzoeker geen concreet antwoord geeft op de vraag wie of wat hij concreet zou vrezen bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan en bijgevolg getuigt van een gebrek aan inspanning om het CGVS een duidelijk zicht te bieden op de problemen die hij zou gekend hebben in Afghanistan en zijn vrees bij een eventuele terugkeer, (vii) hij geen enkel begin van bewijs voorlegt betreffende de problemen die hij in Afghanistan zou gekend hebben en bovendien blijkt dat Afghaanse (identiteits-)documenten gemakkelijk in en zelfs buiten Afghanistan op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, (viii) de veiligheidssituatie in het district Mahmood Raqi in de provincie Kapisa dient te worden beoordeeld en de commissaris-generaal na

grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers aldaar actueel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) vreemdelingenwet bestaat.

2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 15 december 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Verzoeker citeert in een "voorafgaande opmerking" artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 en meent dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn leeftijd en specifieke leefomstandigheden. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het KB van 11 juli 2003 gewijzigd werd door het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 18 augustus 2010. Het nieuwe artikel heeft dezelfde strekking en luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen :
a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;
b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;
c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;
d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."

Waar verzoeker volhoudt dat hij minderjarig was op het moment van de feiten en dat het mogelijk is dat hij amper 18 was in oktober 2009, gaat hij voorbij aan de duidelijke conclusie van het medisch onderzoek van 6 oktober 2009 (beslissing 8 oktober 2009) die luidt als volgt: *"Op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat H(...) J(...) op datum van 06-10-09 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar een minimum leeftijd is. Vermoedelijk ligt deze dus hoger en zelfs voorbij de 21 jaar."* (adm. doss., stuk 13) (eigen onderlijning). Dat hij minderjarig was op het moment van de feiten kan dan ook niet worden volgehouden. Overigens is het niet aanvaardbaar dat verzoeker op het ogenblik van het interview bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 september 2011 volhoudt dat hij 16 jaar is terwijl hij minstens 22,6 jaar moet zijn, de leeftijd van een volwassen man. Dat verzoeker niet precies weet wanneer hij geboren is kan aangenomen worden, dat het onderscheid ongeveer 6 jaar bedraagt, is niet aannemelijk.

Waar verzoeker voorts voorhoudt dat hij als kind een baksteen op zijn hoofd kreeg en hij hierdoor hevig hoofdpijn leed, hij niet kan lezen en schrijven en dat hij moeite heeft met de chronologie, wijst de Raad erop dat bij de lezing van het gehoorverslag duidelijk blijkt dat verzoeker vlot kennis heeft van een aantal zaken en elementen die betrekking hebben op Afghanistan, hij daarnaast vlot de maanden kan opsommen en een beschrijving geeft van de munten en ook de omliggende dorpen en districten opsomt, zodat aangenomen kan worden dat verzoeker in staat moet zijn de redenen van de vlucht op een eenvoudige en coherente manier aan te geven. Deze argumenten kunnen bijgevolg niet aangenomen worden om de vastgestelde oppervlakkige, vage en weinig doorleefde verklaringen te verschonen, zoals blijkt uit hetgeen volgt.

Verzoeker stelt dan wel dat hij helemaal niet bezig is met politiek, zijn vader vaak weg was voor het werk en hij niet beschouwd werd als de opvolger vermits hij een oudere broer had, doch dient te worden vastgesteld dat hij zelf de politieke partijen opnoemt als onderdeel van zijn of zijn vaders problemen (Jamiaat-i-islami en Hezb-i-islami) zodat ook in deze een minimum aan toelichting kan worden verwacht.

Wat de vraag over de communicatie met de tolk betreft dient te worden vastgesteld dat de tolk heeft toegelicht dat hij bepaalde woorden heeft uitgelegd, niet meer en niet minder. Daaruit kan niet worden afgeleid dat verzoeker niet de verstandelijke vermogens zou hebben om zijn relaas toe te lichten of dat daardoor misverstanden zijn gerezen. De Raad herhaalt dat uit een eenvoudige lezing van het gehoorverslag blijkt dat verzoeker de vragen wel heeft begrepen, hij zijn relaas heeft kunnen toelichten en dat er geen sprake is van problemen tijdens het gehoor. De zorgvuldigheid van de interviewer blijkt onder andere duidelijk uit de vraag naar documenten en de meer specifieke vraag naar de taskara.

Verzoeker stelt onder verwijzing naar artikel 17 §2 van het KB van 11 juli 2003 dat de dossierbehandelaar de antwoorden van verzoeker moet controleren wanneer ze van mening is dat ze onlogisch klinken. De exacte bewoording van het artikel 17§2, zoals gewijzigd bij KB van 18 augustus 2010, luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de eerder door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”* Hieruit blijkt niet dat de dossierbehandelaar verzoeker had moeten confronteren met “onlogisch klinkende” verklaringen. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker wel degelijk werd gewezen op incoherente verklaringen (gehoorverslag CGVS, p. 7, 19). Verzoeker wordt overigens niet verweten onlogische verklaringen te hebben afgelegd, maar wel dat hij over de gehele lijn over zijn vluchtmotieven vage, oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen aflegt waardoor hij niet aannemelijk maakt dat hij wel degelijk geconfronteerd werd met de problemen die hij aanhaalt. Het is immers allerminst begrijpelijk dat verzoeker zo weinig informatie kan geven over de partijen die hij zelf opnoemt als deel van zijn of zijn vaders problemen en die deel uitmaken van het dagdagelijkse leven van de Afghanen, vermits hij ze zelf opnoemt.

In de mate verzoeker zijn *“voorafgaande opmerking”* nog ondersteunt door te citeren uit een UNHCR document en een verwijzing naar de hoorzitting over de evaluatie van de nieuwe asielprocedure in de Commissie van Binnenlandse Zaken, gaat hij eraan voorbij dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust en zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, hij moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.5. Verzoeker stelt correct dat onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de vluchtelingenstatus te weigeren, doch hij toont niet aan dat door de commissaris-generaal telkens de meest nadelige interpretatie werd weerhouden en deze laatste daardoor een appreciatiefout heeft begaan.

Verzoeker kon inderdaad de naam noemen van ustad Rabanni als hoofd van de Jamiaat-i-islami, doch verschuilt zich dan plots achter "*zijn ziekte*" wanneer het heel concreet om het werk van zijn vader gaat en de kennis over commandant F. waarvoor zijn vader 20 jaar zou hebben gewerkt. Los van de vraag wanneer de vervolgingsfeiten zich juist zouden hebben voorgedaan blijkt dat verzoekers vader 20 jaar voor "Jamiaat-e-islami" en commandant F. zou gewerkt hebben en dat hij problemen kende met Hezb-i-islami, zodat mag verwacht worden dat verzoeker minstens een aantal andere belangrijke personages van deze partij(en) kent, wat in casu niet het geval is. Dit klemt des te meer nu Jamiaat-i-islami en Hezb-i-islami al jarenlang het dagelijkse leven van de Afghaanse burgers in onder andere Kapisa overheersen zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, verzoeker aangaf dat hij naar de lokale radio luisterde, zijn vader bij één van de partijen werkte en zijn broer door één van deze partijen om het leven zou zijn gekomen. De vaststellingen dat verzoeker eigenlijk weinig of niets kent van deze partijen die de kern uitmaken van zijn relaas en hij vage en oppervlakkige verklaringen aflegt wanneer het gaat over de activiteiten van zijn vader en zijn concrete persoonlijke vrees bij terugkeer, staan in schril contrast met de kennis die verzoeker heeft over de plaatselijke leiders van de taliban en de commandanten (gehoor, p. 14) en waarvan hij er zonder problemen 4 opnoemt, zijn kennis over de dorpen en de districten van zijn provincie en zijn kennis over de veiligheidssituatie in zijn regio en in Taqab en de betrokken partijen, zoals wordt bevestigd in de Subject Related Briefing p. 25. Dat verzoeker op al deze vragen het antwoord weet en toelichting kan verschaffen wijst erop dat hij wel degelijk de vragen, en nogmaals los van de chronologie van zijn voorgehouden relaas, heeft begrepen.

Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift dat hij de reden van de vervolging weet te vertellen: zijn vader werd al enige tijd aangemaand door leden van Hezb-i-islami om commandant F. uit te leveren en het exacte lid van die partij die dat wilde zien gebeuren is niet bij naam gekend. De Raad is van oordeel dat verzoeker deze bewering niet aannemelijk maakt omdat hij zelf volhoudt dat zijn vader "*enkel chauffeur*" was en niet veel deed (gehoor, p. 15). Indien een belangrijke partij als Hezb-i-islami commandant F. had gewild dan kan er redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat zij daarvoor niet de chauffeur nodig hebben die dan nog niet veel deed, laat staan dat ze hun tijd zullen verliezen door de chauffeur en diens familie te viseren aangezien dit alleen maar commandant F. zou hebben gealarmeerd.

2.6. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader 20 jaar voor Jamiaat-i-islami heeft gewerkt en dat er een conflict is gerezen met Hezb-i-islami waar uiteindelijk verzoekers broer, vader en verzoeker zelf het slachtoffer zouden van geworden zijn. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816; RvS 12 januari 2005, nr. 139.148). Gelet op het profiel van verzoeker als laag of niet geschoold houdt de Raad geen rekening met de tegenstrijdige verklaringen die betrekking hebben op de chronologie van de gebeurtenissen, doch niet tegenstaande zijn profiel mag verwacht worden dat verzoeker voldoende concrete informatie heeft over zijn problemen en deze van zijn vader, temeer hij aantoonde dat hij over algemene kennis beschikt over zijn regio en deze ook heeft weergegeven tijdens het gehoor. Daarnaast wordt erop gewezen dat de vlucht uit het land van herkomst dermate fundamenteel en ingrijpend is, dat van de asielzoeker dan ook kan worden verwacht dat hij op de hoogte is van de belangrijkste elementen van zijn vrees voor vervolging wanneer hij het land van herkomst ontvlucht. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken, en verzoeker blijft hier in gebreke. Met het poneren dat er "*vijanden*" zijn die zijn familie lastigvallen, en "*zijn broer werd vermoord, en zijn huis werd aangevallen. Is dat niet duidelijk genoeg?*" en het herhalen van zijn vage verklaringen toont verzoeker geen persoonlijke vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag aan. Het post-factum verklaren dat hij de vragen tijdens het gehoor "*niet werkelijk begrepen had*", hetgeen niet blijkt uit het gehoorverslag en er geen "*overeenstemmende definitie van bedreigingen (blijkt) te zijn tussen verzoeker en verwerende partij*" kan bezwaarlijk als ernstig worden aangenomen. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor

vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816; RvS 12 januari 2005, nr. 139.148).

2.7. Met betrekking tot zijn verwijzing naar de UNHCR Guidelines en de proceduregids en zijn betoog te behoren tot een risicogroep vermits zijn vader bij de Jamiaat-e-islami werkte dat wordt gelinkt aan de Afghaanse autoriteiten, gaat hij er enerzijds aan voorbij dat de proceduregids en de Guidelines geen afdwingbare rechtsregels bevatten zodat hij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten, en anderzijds dat hij niet aannemelijk maakt dat zijn vader voor de Jamiaat-i-islami werkte, zodat hij ook niet aan toont dat hij om die reden tot een risicogroep behoort.

Er dient tot slot te worden benadrukt dat iedere asielaanvraag individueel moet worden onderzocht en dat arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen precedentwaarde hebben.

2.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aanvoert, doch nergens in het verzoekschrift aan toont waarom hij meent een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 te lopen. Mede in acht genomen wat vooraf gaat, ontwaart de Raad in het administratief dossier evenmin enige elementen waaruit zou blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4 a en b van de vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitgebreid toegelicht wordt waarom in de provincie Kapisa, meer bepaald het district Mahmood Raqi, actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker betwist de motivering dienaangaande niet. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord en dat dit, in tegenstelling tot zijn bewering, op zorgvuldige wijze gebeurde. Tijdens dit interview kreeg verzoeker immers de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan derhalve niet worden volgehouden.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS